Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja
2018. Pünkösd hava

„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten,
hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Ünneplő gyülekezetek, szeretett református Testvéreink!

2018 pünkösdjén hálaadó imádságunkból fakad a Generális Konvent elnökségének ünnepi üzenete. A Kárpát-medencében és azon kívül élő református gyülekezeteinkkel, minden református és magyar keresztyén testvérünkkel közösen köszönjük kegyelmes Urunknak, hogy népünk, oly hosszú idő után, ismét részesülhetett az összetartozás megtapasztalásának örömében. Pünkösd ünnepe azonban arra emlékeztet bennünket, hogy legmélyebb összetartozásunk a mi megváltó Urunkban, Jézus Krisztusban van, a Szentlélek Isten munkája által.

Mi is érezni véljük a félelemmel telt, elcsüggedt tanítványok örömét, amikor a Lélek hatására elszállt szívükből az aggodalom, visszatért lelkükbe a remény. Ők akkor boldog és örvendező szívvel tettek bizonyságot az életüket továbbra is meghatározó nélkülözések, üldöztetések közepette, sőt még a mártírhalálban is arról, hogy Isten megsegítő kegyelme mindenre elégséges.

Meg vagyunk győződve arról, hogy a mi szegény, megfáradt, számtalanszor kisemmizett, kiégett, de hiányérzetében továbbra is a jobb után szomjúhozó népünknek semmire sincs olyan nagy szüksége, mint az erő, a szeretet és a józanság Lelkére. A bennünket körülvevő világban fokozódik a harc, nő a feszültség, a gyűlölködés. Hitünket, megmaradásunkat veszélyeztetik az álságos, Isten törvényének ellentmondó ideológiák. Elkeserítő, sőt megalázó, hogy amikor felvállaljuk zsidó-keresztyén identitásunkat, sokszor még a megnevezésében egyházközeli világ is megszól, gúnyol bennünket.

Élnie kell azonban bennünk a bizonyosságnak, hogy nem a félelem lelkét adta nekünk Isten! A Tőle származó Lélek a szereteté, akinek ereje egységbe fűzi a megosztott népet és munkálja az érdekkülönbözőségek miatt egymásnak feszülő nemzetek megbékélését. Köszönjük Urunknak, hogy mennyei jelként mutatta meg nekünk, hogy minden hamis, demagóg próféciával, tisztátalan hazugsággal szemben a Benne való élet az egyedüli erősség, az egyedüli boldogság, az egyedüli győzelem. Ez a Lélek tölti be a mi aggodalmaskodó, bátortalan szívünket az erő, a szeretet és a józanság ajándékával. Mivel nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, bátran és éberen őrködjetek, Testvéreink, és keresztyéni türelemmel és határozottsággal mutassatok utat a másként gondolkodóknak! Szüntelenül vigyázzatok és imádkozzatok, hogy lámpásaitokból a kegyelem olaja soha el ne fogyjon, mert csak a Szentlélek tüze valósíthatja meg az igazi egységet életünkben. Minden magyar református gyülekezetnek és intézménynek áldott pünkösdi ünneplést kívánunk!

Testvéri szeretettel: a Generális Konvent elnöksége

2018. Konfirmáció

A gyermekek és az ifjúság vallásos nevelésének célja a konfirmáció eseménye: a konfirmandus személyes döntése Krisztus és az Ő egyháza mellett. A konfirmáció értelme az, hogy a megkeresztelt ember, mint aki elnyerte a hit ajándékát, a gyülekezet nyilvánossága előtt tesz bizonyságot Krisztus mellett hozott személyes döntéséről. A döntés magába foglalja a bűnbánat, a megtérés Lélek által munkált eseményét és a bűnbocsánat evangéliumának meghallását. E döntés kifejezésével a hívő betagolódik Krisztus testébe, szolgáló közösségébe. – ez olvasható a konfirmációról a Magyarországi Református Egyház honlapján.

Súlyos szavak. Közel sem biztos, hogy a 24 konfirmáló – bemutatkozásuk alább olvasható – mindegyike mindent ért és mindent megélt már ebből.

Éppen ezért azt tanítjuk: a konfirmáció eseménye nem valaminek a vége, egy *pont,* hanem *vessző*, amely a folytatásra, alázatra, a folyamatos lelki-hitbeli növekedésre, igaz bűnbánatra, szolgálatra, imádságra, igeolvasásra-igehallgatásra, engedelmességre, a közösségbe élő tagként való betagolózásra indít a Szentlélek által.

Kérem a Testvéreket imádkozzunk azért, hogy az idei konfirmálók Jézus Krisztus követői, református anyaszentegyházunknak egész életükben hűséges, úrvacsorával rendszeresen élő, szolgáló és áldozatra kész tagjai legyenek. Köszönöm!

„Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor. 4,18)

Berki Zsuzsanna Viktória vagyok. 2003. december 28-án születtem Budapesten. Anyai ágon erdélyi református családból származom. A szüleim az Rákospalota-Óvárosi Református Templomban esküdtek. Engem 2004. szeptemberében ugyanitt keresztelt meg Simonfi Sándor lelkész. Az első imádsággal nagymamám ismertetett meg még kicsi gyerekként, nagyon sokat ösztönzött ezen a téren. Halála után ezt a hiterősítő munkát édesanyám vette át.

Ebben a kerületben nőttem fel, ide járok iskolába is. Nyolcadikos gimnazista vagyok. Fő érdeklődési köreim az idegen nyelvek, ezen belül a francia és az angol – ezekből versenyeket is nyertem. A Hubay Zeneiskola növendéke vagyok, itt zongorázok és rajzolok (ezen belül grafikával foglalkozom). 2012 óta búvárkodok és 2016 óta vagyok a 16. Martin György Cserkészcsapat tagja. Kevés szabadidőm van a tanulás miatt, de ha van, akkor legtöbbször novellákat írok, könyveket olvasok vagy rajzolok.

Bóné Balázs vagyok 13 éves a Rákospalotai Kossuth Lajos általános iskolába járok. A 7. évfolyamba járok és németet tanulok. Gyakorlatilag születésem óta a Rákospalotai református egyházközösségbe járok, ugyanis 6 hetesen keresztelt meg Kati néni. Remélem egyszer ő tartja majd az esküvőmet is. A konfirmáció számomra megerősítést jelent, mégpedig hogy Isten erősíti meg az én hitemet. A konfirmáció alkalmával végre lesz saját bibliám. ☺

A nevem ***Dudás Sára*** és a Deák Téri Evangélikus Gimnázium hetedik osztályos tanulója vagyok. Bár evangélikus iskolába járok, ebbe a református gyülekezetbe születtem, itt kereszteltek meg és itt fogok konfirmálni ez év májusában. Kiskorom óta járok hittanra, mindig is Kati néni volt a tanárom, így nagyon örülök, hogy nála fogok konfirmálni.

Farkas Petra vagyok, 13 éves. Idén fogok konfirmálni. Ez azért fontos nekem, mert még nem vagyok megkeresztelve, és református szeretnék lenni. Ez akkor lehetséges, ha konfirmálok előtte.
Óvodás koromban hallottam először Isten igéjét és azonnal tudtam, hogy nekem ez fontos. Azóta járok gyülekezeti órákra, és idén kezdtem el konfirmációs órákra járni. Nekem mindig is fontos szerepet játszott az életemben Isten, és a gyülekezet, és Jézus jelenléte is. Ha problémás időszakom volt, vagy nehezebb korszakom az eddig megélt életemben, tudtam, az Úr mindig velem van.
„*Csak most kezdődik a Szentlélek munkája benned*?" – hangzik a számomra mindig kicsit lelkemet feldúló kérdés a konfirmációs órán, ugyanis könyvünkben a válasz így szól: „*Nem. Már az is a Szentlélek műve volt, hogy szüleim és keresztszüleim megkereszteltettek*." Az egyetlen probléma az, hogy velem ez nem így történt, ezért néha kirekesztettnek érzem magam. Azonban Kati néni az órákon mindig vissza-vissza csalogatja belém a Szentlélek munkáját, mert hittan órákra járok, mert fontos nekem a református közösség, de mégis talán a legfontosabb, hogy tudom kihez tartozom, az Úrhoz. Számomra ezért fontos a konfirmálás.

Földvári Réka vagyok, idén töltöm be a 14. életévemet. Rákospalota óvárosi körzetében lakom. Az újpesti Benkő István Református Iskola 7. osztályos tanulója vagyok. Szeretek olvasni és kedvenc tantárgyam a történelem. Szüleim azért választották ezt az iskolát, mert a keresztyén értékrend megismerését és követését fontosnak tartották számomra és húgom, Dorka számára. Az iskolában a hittan oktatás során ismerkedtem meg a református hit alapjaival. Fokozatosan jutottam el a gondolatra, hogy magam is csatlakozom a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezethez, amelynek istentiszteleteit szüleimmel én is látogatom. Ezért iratkoztam be a konfirmációs előkészítőbe, osztálytársammal és barátnőmmel, Toldi Virággal együtt. Kati néni és a gyülekezet olyan keresztyén példát jelentenek számomra, amelyhez a konfirmáció után szívesen csatlakoznék.
Édesapám református, édesanyám katolikus. Engem az Újpest Belsővárosi Református Gyülekezetben kereszteltek meg, ahol nagyszüleim gyülekezeti tagok. Apai ágon családom erős református, dédnagyapám Dr. Fekete Lajos lelkész volt a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezetben.

Gilly Kristóf a nevem. 15 éves vagyok, a Toldy Ferenc Gimnáziumba járok, már 3. éve. A 16. kerületben lakom szüleimmel, a nővéremmel, 2 macskámmal és a kutyámmal. Már oviban is jártam hittanra, bár azt hiszem evangélikusra, mert nem volt református. Anyukám és az ő ágán lévő nagyszüleim reformátusok. Apukám elvileg katolikus, de nem jár templomba. Azért most szeretnék konfirmálni, mert úgy érzem, hogy most jött el az ideje.

Jancsin Noémi vagyok, 7. osztályos tanuló. Már egészen ovis korom óta járok hittanra. Először persze, csak a szüleim és a nagyszüleim szerették volna, hogy én is – mint anyai ágról szinte mindenki – a református közösség tagja legyek. Sajnos nem lettem megkeresztelve, de szerintem ettől eltekintve én igenis hívőnek vallhatom magamat. Sajnos sokáig nem nagyon törődtem a vallásommal, elhanyagoltam.

Amikor megtudtam, hogy konfirmálnom kellene, már javában folyt az előkészítő. A negyedik vagy ötödik alkalomnál toppantam be. Először tartottam ettől az egésztől, hiszen melyik tinédzser szereti „feláldozni” a szabadidejét? De rájöttem, hogy nagyon is megéri járni, sőt csak olyat tanulok, ami később pozitívan hat majd ki az életemre. A tékozló fiú története az egyik kedvenc bibliai történetem. Erről eszembe jut az atyai szeretet, és hogy Isten mindig tárt karokkal vár.

A nevem ***Kecskés Lili Kiara***. Hamarosan 14 éves leszek. A XV. kerületi Kossuth Lajos Általános Iskolába járok, a 7. évfolyam német nemzetiségi osztályába.
Szüleim elváltak, de azóta újra házasodtak és mindkettőjüknél született egy-egy féltestvérem, akiket nagyon szeretek. Az édesanyám részéről a felmenőink régi palotaiak és az Óvárosi Református Egyházközösség tagjai. Habár óvodás korom óta folyamatosan járok hittanra, megkeresztelve csak tavaly szeptember 17-én lettem, az akkor féléves kishúgommal együtt. Hobbim a tánc (freestyle), amit versenyszerűen űzök. Nagy kitartás kell hozzá, a rendszeres erőnléti edzésekhez, az új koreográfiák elsajátításához, a felkészülésekhez a versenyekre. Kedvenc időtöltésem a zenehallgatás és legjobban a K-POP, koreai populáris zenei műfajt kedvelem. Emellett van egy közepes termetű kutyám, aki a Kunigundi névre hallgat. A menhelyről hoztuk el, kicsit több, mint 1 éve, szeretek vele játszani és sétálni.

Liszka Beáta Izabella vagyok. Nyolc éves koromig Finnországban éltem szüleimmel és bátyámmal. Angol óvodába jártam, az iskolában elsősként finnül tanultam. Amióta hazaköltöztünk Budapestre a Károly Róbert Általános Iskolába járok, most 7. osztályos vagyok. A reáltantárgyakkal foglalkozom szívesebben. Rendszeresen részt veszek tanulmányi versenyeken. Három éves koromtól sportolok, sok sportot kipróbáltam. 4 évet fociztam, 9 éve kézilabdázom. A Vasas Sportklub leigazolt játékosa vagyok.
Hitüket gyakorló családtagok körében nevelkedem. Örömmel várom az iskolai hittanórákat, a konfirmációs előkészítő alkalmakat. A gyakori edzések és meccsek miatt sajnos sokszor nem tudok ott lenni a csoportos előkészítőkön, ezúton is köszönöm a felkészítésemre még külön rám szánt időt. Várom a nyarat, hogy részt vegyek a nyári hittantáborban.

Pintér Panna vagyok, születésem óta Rákospalotán élek a szüleimmel és a bátyámmal, Barnabással. A Babits Mihály Gimnáziumba járok 5-es korom óta. Az óvodában kezdtem hittanra járni Kati nénihez azokkal a barátnőimmel, akikkel többek között most konfirmálni fogok. A keresztszüleim is nagyon támogatnak a konfirmációban és a templomba járásban, ami szintén nagyon motivál. 8 éves koromban kereszteltek meg, aminek külön örültem, mert így már nagyjából értettem ennek a jelentőségét, nem úgy, mint azok, akiket kisebb korukban keresztelnek.
Nagyon szeretem a konfirmációs órákat, mert ott már komolyabban beszéljük meg a Bibliát, a vallást, mint korábban. Nagyon várom már a konfirmálást, mert úgy érzem, hogy ezáltal még erősebben fogok az egyházközösséghez tartozni.

Szűcs Eszter vagyok, 13 éves, némettagozatos iskolába járok. Édesapám katolikus, édesanyám református. Mivel anya gyakorolja a hitét, így én és Zsófia húgom is református hitben nevelkedünk. Édesanyám már 8 hónaposan elvitt a szemesi táborba. Anyukám énekkaros és sokszor elkísérem az istentiszteletre. Amikor belépek a templomba örömet érzek, mert tudom, hogy egy jó közösséghez tartozom.

A nevem ***Toldi Virág***, 13 éves vagyok. Itt a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközségben lettem megkeresztelve. Többször is voltam már a balatonszemesi táborban, ahova nagyon szeretek járni. Egész kis koromtól ide járok gyülekezetbe a húgommal, Grétivel együtt. Édesapám, Toldi Csaba a gyülekezetünk főgondnoka. A családom hite fontos szerepet tölt be abban, hogy konfirmáljak. Nagyon szeretek konfirmációs előkészítőre menni, ahová egyik osztálytársam, Földvári Réka is jár. Ezeken az órákon sok új dologgal és emberrel ismerkedhettem meg, és nagyon sokat tanultam. A Benkő István Református Általános Iskola és Gimnáziumban tanulok. Kedvenc tantárgyaim a rajz, hittan, testnevelés, kémia, fizika, irodalom, ének. A szabadidőmben szívesen rajzolok, olvasok. Tanulok citerázni, és nagyon szeretnék képzőművészeti foglalkozásra is beiratkozni.

Czakó Ágnes vagyok. 42 éves, 4 gyermek édesanyja. Ateista apától és református édesanyától származom, engem szüleim nem kereszteltek meg, ez a mi családunkban tabu volt. Nagyon boldog vagyok, hogy nagy családom van és sokszor bizony ez fárasztó, de nem is kívánhatnék szebbet és jobbat a mi kis összetartó "Mézga-családunknál", ahol mindig zajlik az élet, házunk igazán olaszos, életigenlő módon hangos.
Utazási irodában dolgozom, szerencsés vagyok, mert a hobbim a munkám és munkámon keresztül sok család számára tudok boldog napokat szerezni. Szeretek utazni, kirándulni, sütni, főzni, társasjátékokat játszani.
A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközösséggel akkor kerültem kapcsolatba, amikor eldöntöttük, hogy legkisebb fiunkat megkereszteljük. Ez volt az a momentum, ami elindított azon az úton, ami felé fordultam, csak amire féltem rálépni. A konfirmációs órák és az istentiszteletek megerősítettek, hogy ezt az utat kellett járnom, hogy az én személyes döntésem, az én hitem Istenben helyes.

Fűzéry Andrea vagyok. 2004 őszétől élünk családommal Rákospalotán. Zenetanárként dolgozom a Hubay Jenő Zeneiskolában. Két gyermekem van, akik már konfirmáltak. Óvodás koruk óta járnak a hittanra, így ismerkedtem meg Hekli Katalinnal és a gyülekezettel. Egyre több programon vettünk részt és lehetőséget kaptam a szemesi táborokban is segíteni. Itt tanultam a dalokat, a bibliai történeteket és itt tanultam imádkozni. Nagyon hálás vagyok, hogy ilyen szerető közösségre találtunk. Gyermekeim példamutatása segített az elhatározásban, hogy nekivágjak az útnak és konfirmáljak.

Áldás békesség! ***Gál Zoltán*** vagyok, 44 éves Isten kegyelméből felnőtt konfirmandus. Én azon kor egyik gyermeke vagyok, amikor kirekesztették, megbélyegezték sok esetben megalázták a keresztyén embereket.

Bár édesanyám és családja generációk óta hitét gyakorló református felekezeti tag, fenn nevezett tények tekintetében, félve a várható retorzióktól, én nem részesülhettem a keresztség sákramentumában, fiatalon nem konfirmálhattam.
Munkám, társadalmi kapcsolataim és nagyon is világi életem miatt korábban távol álltam az Ige meghallásától és a keresztyén élettől. Ezen tényektől függetlenül, ha őszintén magamba nézek, néztem mindig is bennem volt a vágy, hogy az Urat kövessem és hívó szavát meghalljam. Életem több állomásán, próbatételein csak az Úrtól remélhettem segítséget, egyedül benne bízhattam, bár nádszál hitem volt, mégis megkaptam segítő kegyelmét. Én hűtlen gyermekeként azonban az idő múlásával elfeledtem kinyújtott kezét, elfordultam és éltem tovább kishitű mindennapjaim**.**
Tavaly életemnek olyan szakaszához értem, ahol ismét egy próbatétel várt rám, amit eddig csapásként éltem meg, de így utólag hálás a szívem, mert ezen „áldás" miatt ismét meghallhattam az Úr hívó szavát, ismét megfoghattam kezét és elindulhattam egy olyan úton, ahol hátra hagyva az ó-embert, Krisztust követve keresztyén emberként élhetek tovább.
Hálát adva a sok kegyelemért, a befogadó közösségért, a mérhetetlen szeretetért és nem utolsó sorban lelkipásztorainkért, bízva bízom, hogy rám is igaz és Örökre a szívembe véshetem Pál apostol szavait: **„***Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus***."**

Husztey Mártonnak hívnak. Jelenleg a Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium végzős diákja vagyok. Amit megemlítenék magamról, az az, hogy ebben az évben lesz a menyasszonyommal az esküvőnk és mind a kettőnk számára fontos a hit, már gyermekként is fontos volt számomra és ebben az évben jutottam el oda, hogy lekonfirmáljak, a lelkészasszony buzdítására.

„…Jézus így szólt hozzá: Kövess engem! Az felkelt, és követte őt." (Máté ev. 9, 9)
Kobzáné Hemmer Erika vagyok, 1967-ben születtem Budapesten. Gyermekkoromat Dunakeszin töltöttem. A Dózsa György gimnáziumban érettségiztem és több mint 10 éve, mint műkörmös dolgozom Újpalotán. A család ahová érkeztem egyszerűnek mondható. Édesapám katolikus, édesanyám református volt, engem katolikusnak kereszteltek meg, viszont nem részesültem sem otthon, sem máshol vallásos neveltetésben, vagy oktatásban. 1987-ben férjhez mentem, és kerültem Rákospalotára egy templomba járó családba. 1990-ben megszületett lányunk, Zsanett. Istentől függetlenül éltem az életem. Csendben lázadva. Nem tagadtam létezését, de nem is nagyon foglalkoztam vele. Sok-sok évvel ez után felnőtt fejjel kezdtem engedni, hogy a Szentlélek munkálkodjon bennem. Kerestem a hívő közösségbe való csatlakozás lehetőségét, amit férjem által találtam meg itt a Rákospalota-Óvárosi Református gyülekezetben. Először csak alkalmanként, majd később rendszeresen kezdtem járni istentiszteletre, és különböző alkalmakra. 2017 nyarán férjemmel részt vettünk egy cursillon (lelki gyakorlaton), ekkor változott meg teljesen az életem. Itt megismerhettem ki Isten, ki vagyok én, felismertem a bennem rejlő önzőséget, az indulataimat, a bűneimet, és ezeknek a gyökereit. Életem legjobb és legfontosabb döntését segítette meghozni Isten, hogy elfogadjam Fiát, Megváltómnak, Uramnak.

Ekkor azt is megértettem, hogy az Ige olvasása, meghallgatása, befogadása, és megtartása, a keresztyén gyülekezethez való tartozás, és az imádkozás olyan nélkülözhetetlen a hívő ember számára, mint az emberi testnek a lélegzés. Azóta szilárd meggyőződéssel hiszem, hogy az Úr vigyázza minden lépésemet, és ha rá figyelek, megértem szelíd terelgetését. Visszatekintve élő hit nélküli életemre, pontosan emlékszem életem azon eseményeire, amikor csak Isten segítsége vezetett a helyes útra. Tudom, hogy még csak az út elején járok és nagyon sok kísértés vár rám, és rengeteget kell még tanulnom, de Istenben bízva, az Ő segítségét kérve folytatom az utamat. Áldás, békesség!

Áldás békesség. ***Kovács Ferencné*** vagyok. Nyugdíjaztatásomig, közel 20 évig köztisztviselő voltam. Mivel területem a szociális segélyezés volt, módomban állt segiteni azokon, akik erre rászorultak. Még aktív koromban hozott el egy kedves kolleganőm Moldván Tünde az Óvárosi Református Kórusba énekelni. Korábban az Újpest Civil Kórusban énekeltem. Katolikus vallásom ellenére mindenki szívesen és szeretettel fogadott be ebbe a közösségbe! Különösen drága, szeretett Emi néni maradt meg emlékezetemben. Őszintén és kimondhatatlanul jól esett a felém áradó kedvesség, segítőkészség. Igyekszem azóta is tanulással, fejlődéssel, szolgálatokkal helytállni. S talán ez volt a fordulat az én Istennel való kapcsolatom fejlődésében. Az egyházi énekek, zsoltárok, amelyeket eddig nem ismertem, szövegükkel mindig szívhez szóló, gondolkodásra serkentő mondanivalót adtak nekem. A templomi szolgálatok során, az istentiszteleteken, ünnepi alkalmakkor közelebb kerültem Istenhez és rájöttem, hogy mekkora tudásbeli hiányaim vannak, hiszen gyermekkoromban vallásos nevelésben nem részesültem. Úgy éreztem ide, ebbe a gyülekezetbe akarok tartozni testben és lélekben! S ez a lehetőség elérkezik számomra 2018 májusában. Köszönet és hála a Drága Mennyei Atyának, Jézus Krisztusnak, Szentléleknek! Engem ebben a gyülekezetben elfogadtak, befogadtak s hiszem, látom, érzem jobbá lettem, mint azelőtt! Köszönöm oktatóim lelkiismeretes, átfogó, élvezetes előadásait, melyek lehetővé tették, hogy sikeresen teljesítsem a konfirmációs vizsga feltételeit. Köszönöm a mindenkor baráti, szó nélküli útmutatást! Köszönöm gyülekezetem minden tagjának felém irányuló szeretetét, kedvességét!

Nevem ***Makra Anikó***. Nagyváradon születtem 1964.06.22-én. Két felnőtt gyermek édesanyja és egy 6 éves unoka nagymamája vagyok. Kisebb megszakításokkal mindig szülővárosomban éltem. Nagy családunkból anyukámra vagyok a legbüszkébb. A legnehezebb helyzetekben is kiállt mellettünk, még úgy is, hogy egyedül nevelt fel bennünket. S bár nekünk nem adott vallásos nevelést, élete utolsó éveit Isten útján járta végig. El kellett hagynom szülőföldem, hogy rámtaláljon az Úr! Jó nagy vargabetűt tettem mire rájöttem, terve van velem.
Most már tudom, hogy kicsiny korom óta vigyázott rám. Sanyarú gyerekkor, fiatalon elkezdett munka, egy sikertelen házasság, sok nehézség, szomorúság… azt, hogy mindezeken túl vagyok az Úrnak köszönhetem. Ezt úgy hálálom meg neki, hogy belé vetem minden bizalmam, s hagyom, hogy vezessen, úgy mint ahogy ezt eddig is tette. Köszönöm Uram, hogy ezt világossá tetted én előttem! Úgy érzem most pont ott vagyok, ahol lennem kell. Megérkeztem!

Nyíri Nikolett vagyok, sportoló és diák. Az UTE (Újpesti Torna Egylet) versenyzőjeként judozom, a magyar felnőtt válogatott tagjaként. Tanulmányaimat a Dózsa György Táncművészeti Szakközépiskola 10. osztályos tanulójaként végzem. Keresztszüleim és a hittan órák által kerültem az egyház közösségébe. Számomra a konfirmáció megerősítés hitemben, ragaszkodás Krisztushoz és a református egyházhoz.

Ritzl Vivien: azt gondolom, nincsenek véletlenek, az élet nem véletlen terelt erre az útra, hogy találkozzak a gyülekezettel, és hogy végre megerősíthessem az eddig is bennem élt hitemet a konfirmációval! Boldoggá tesz, hogy nagyon kedves embereket ismerhettem meg itt! Hálás vagyok a végtelen türelemért, kedvességért, odaadásért, a csoportért és az egész gyülekezetért. Hamarosan én is tisztes tagja lehetek majd a Református Egyházközségnek! Úgy gondolom, nehéz mindent egyszerre teljesíteni az életben – család, munka, külsős elintézni való tevékenységek – de eddig is úgy éreztem, hogyha segítséget kérek onnan fentről mindig megnyugvást kapok, hogy igen menni fog minden! Nagyon várom már a konfirmációt, és annál jobban a keresztelést! Nagy örömet okoznak a jegyesoktatások is, hiszen augusztusban ebben a templomban házasodunk össze vőlegényemmel.

Talmács Tamás vagyok, 15 éves. Jelenleg a BMSZC Petrik Lajos Két Tanítási Nyelvű Vegyipari, Környezetvédelmi és Informatikai Szakgimnáziumába járok vegyész szakra. Kedvenc tantárgyaim a kémia és a biológia. Négy testvérem van, ebből hárommal élek együtt. Szabadidőmben szeretek olvasni és a természetben túrázni. Hogy miért is szeretnék konfirmálni? Azért, mivel így még egy lépéssel közelebb kerülhetek Istenhez. Igaz, ez egy hosszú út lesz, de az első lépéseket már megtettem, és a konfirmáció ennek a csodálatos utazásnak még csak a kezdete. *„Ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.”* /Máté ev. 10,32-33/

Kedves Testvérek! ***Turiák Tivadar*** vagyok, 1966. április 25-én születtem, Szolnokon. Gyermekkoromban sok időt töltöttem nagyszüleimmel, akik a katolikus vallásra neveltek, katolikusnak is vagyok megkeresztelve. Nagymamám halála után a sport (kajak) elvette az időt a templomba járás elől, maradtak a nagyobb ünnepek és a karácsonyi éjféli misék. (Egész nyarakat töltöttem edzőtáborban, felkészülési időszakban pedig – talán nem véletlenül – a legkeményebb edzések vasárnap délelőttönként voltak. 1990-ben gépészmérnökként végeztem, addigra nagyszüleim nevelését a barátokkal eltüntetett alkohol mennyisége gyakorlatilag elmosta.
Az évtizedes nihilizmus olyan vákuumot teremtett a lelkemben, aminek folyományaként ismét rendszeresen kezdtem járni misére. 2001. január 2-án vettem egy Bibliát, aminek már első olvasásakor is valami megmagyarázhatatlan melegség öntött el, ez az érzés a mai napig elkísér, ezért a napi bibliaolvasás életem részévé vált. Egy ismerősömmel jutottam el Pasarétre Cseri Kálmán egyik őszi lelkigyakorlatos hetére, itt kerültem közel a reformátussághoz. Ebben az időben Pesterzsébeten éltem, és rendszeresen hallgattam Takaró Tamás istentiszteleteit.

2004-ben ismertem meg későbbi feleségemet, akivel következő év elején házasságot is kötöttünk. 2006-ban költöztünk Rákospalotára, ekkortól járunk a gyülekezetbe. Következő év elején született meg kislányunk, aki jelenleg a Benkő István Református Iskola 5. osztályos tanulója. Feleségem Székelyföldön is gyermekkórházban dolgozott ápolóként, ahogy Pesten is a II. sz. Klinikán, majd a Madarászban. Jelenleg az Újpesti Gyermek Szakrendelőben dolgozik, ahogy ezt a gyülekezeti gyermekes szülők többsége már megtapasztalhatta.
7-8 éve Emi néni bíztatására a gyülekezeti énekkar tagja lettem, azóta énekkari próbát gyakorlatilag csak betegségeim miatt hagytam ki, ezúton is bíztatok mindenkit, próbálja meg magát, biztos nem fogja megbánni.
1990-től két évig dolgoztam a szakmámban, majd 1994-től a mai napig a televíziós közönségméréssel foglalkozom a Magyar Televízióban (jelenleg MTVA-nak hívják).
A konfirmációs felkészülés alatt gyakorlatilag végig a Tékozló fiú története volt előttem, akinek nem kellett az Atyai ház biztonsága, hanem egyedül akart boldogulni. Jelenleg a haza vezető úton a korábban rám ragadt sarat próbálom magamról eltávolítani, tudom, ebben számíthatok Uram segítségére, valamint a gyülekezetre is. Áldás, békesség mindannyiunknak!

Áldás, Békesség Kedves Testvérek! ***Ványi-Tóth Veronika*** vagyok, a Veronka vagy a Veronika megszólítás kedves a számomra. Budapesten, 1969. január 21. napján láttam meg a napvilágot, drága Szüleim harmadik leányaként. Nővéreim: Katica és Pannika, aztán hétéves koromban kaptam ajándékba egy igazi, élő hajasbabát, a húgomat, Violát. Hálát adok Istennek, hogy drága Szüleim élnek, aktívak és 62 éve boldog házasok, példamutató életük nagy megnyugvással és tisztelettel tölti el a szívemet! Hálás vagyok a csodálatos Családomért!
Római katolikusnak kereszteltek, voltam elsőáldozó és bérmálkoztam is, gyermekkoromban Nagyszüleimmel jártam templomba, amíg egy napon hazafelé menet két hívő ember csúnya veszekedése után már nem kívánkoztam többé a templomba, amit nem is erőltettek rám. Nyomdaipari üzemmérnöki diplomát szereztem nappali tagozaton, utána férjhez mentem, megszületett egyetlen leányom, Katinka, aki igazán szép ajándéka az életemnek! Jelenleg jogi asszisztensként dolgozom egy közjegyzői irodában. Időközben jöttek megpróbáltatások is, válás, munkahelyváltások, halálesetek, láttam és hallottam tragikus történeteket és fokozatosan rájövök, hogy milyen nagy szüksége van az embereknek a szeretetre! Megtanultam az olykor rossznak tűnő ajándékokat is elfogadni és okulni belőlük.
Úgy emlékszem 2013-ban történt, hogy egy új közösség, a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Énekkara tagjává válhattam és a gyülekezetben megtapasztalhattam, milyen egy igazi nagy szeretetközösség! Történt egyszer, hogy az énekkar az istentisztelet végén szolgált, meghallgattam azt, majd ez egyre többször történt meg velem és érdekes, megható, szívemig hatoló dolgokat hallottam. Éreztem az Úr hívogatását, majd már akkor is maradtam, amikor már nem volt „kötelező”. Ezek az istentiszteletek azért is kedvesek a számomra, mert nagyon fontos szívemnek az én drága anyai Nagypapám, aki református volt, vasárnaponként órákig tudtunk egymással beszélgetni és sok története most nyert igazán értelmet számomra.

Az Úr csodásan működik, folyamatosan hívogat és megerősít a hitemben! Jó érzéssel tölt el, hogy a mindennapokban embertársaimban megláthatom a krisztusi szeretet sugarát és én is sugározhatom feléjük, ez aztán az igazi kifogyhatatlan energiaforrás! Boldog vagyok, mert hiszek a gondviselésben!
Sokat és folyamatosan kell még tanulnom, jelenleg a konfirmáció a legközelebbi mérföldkő az életemben, melyhez sok tudásbéli ösztönző segítséget és lelki támogatást, bátorítást, kedvességet kapok lelkipásztorainktól és minden Kedves Testvéremtől – akiket azért nem sorolok fel név szerint, hogy maradjon hely a többi bemutatkozó Testvéremnek is –, melyet ezúton is szívemből köszönök kedves Mindnyájatoknak, kicsiknek és nagyoknak egyaránt! Hálás vagyok Értetek!
Kedvenc idézetem a Szent Bibliából Pál I. levele a Korinthusbeliekhez 13. fejezete:

„*Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok…Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet*.” (1-2.13)

„Jöjj égi Erő, jöjj, Lelkesítő, Jöjj, szent, tiszta Láng, Tüzet fogjon e fásult világ!”
Vezessen minket a Mindenség Ura a megváltó kegyelem felismerésére,
a megelevenítő Lélek befogadására és az újászületett ember engedelmességére!
ÁLDOTT PÜNKÖSDI ÜNNEPET!

Jubiláns konfirmandusok istentisztelete 2018. május 13.

„*Felfoghatatlan, többet éltem benne, mint azon kívül…*” – mondta egy 20 éve konfirmált Testvérünk az ünnepi istentisztelet után. Elgondolkodtam… Visszapörgettem én magam is életem esztendeinek kerekét. 40 éves leszek a közeljövőben, és igen, akárhogy is számolok, 27 éve álltam megszeppenve a diósjenői úr asztalánál hófehér ruhában. A 27 több, mint a 13. Ez jó, ez szép, ez megható, de… További számításokra volt szükség. A 27-ből el kellett, hogy vegyek még 7-et. 7 konfirmáltként, de Jézus Krisztus nélkül élt esztendőt. Az eredmény már csak 20. Én mosolyogva és hálával gondolok vissza eme megélt tartalmas, sok mindent hozó 20 esztendőre! Kaptam azt minden méltatlanságom és gyarlóságom ellenére a könyörülő Istentől, megtapasztalva az Ő végtelen türelmét, kegyelmét, jóságát, féltő szeretetét. Boldog vagyok! Boldog azért, mert hamarosan elmondhatom: ***többet éltem Vele, mint nélküle***! **Hekli Katalin**

Koldusként az út szélén, Ott éltem, nem volt reményem.
Te megláttál, hozzám fordultál, Felemeltél, reményt adtál.
Koldusból királlyá tettél, Mikor királyból koldussá lettél.
Levetted rólam a koszos gyászruhát, átöltöztettél.
Az ujjaimra gyűrűt húztál, Csókjaiddal elhalmoztál.
Énekszó és tánc ez várt otthon rám, Mikor hazahoztál.
Mindenütt jó, de a legjobb otthon. Az apai ház ma is ugyanúgy vár.
Mindenütt jó, de a legjobb otthon. Hazahoztál, hazahoztál.(Pintér Béla: Hazahoztál)

2018. jubiláns konfirmandusai – akik elfogadták meghívásunkat

Az Isten 2011. karácsonya után szólított meg egy könyvön keresztül. Az elhívását megismételte 2012 elején. Hagyta, hogy elgondolkodjak az életemen, hogy magamba nézzek, hogy ki merjem mondani: „Azon az úton szeretnék járni, ami feléd vezet Uram!”. Olyan jó volt elmondani Neki, letenni előtte a bűneimet! Akkor még nem értettem meg, hogy hogyan lehet azokkal együtt élni. Mindig elő-elővettem a vétkeimet, nem hagytam, hogy azok feledésbe merüljenek. A konfirmációra készülve vált világossá, hogy Isten az elé tárt bűnöket maga mögé dobja, soha nem veszi elő azokat, nem hányja a szemünkre. 2013.05.20-án (45 évesen) a megkeresztelésem, az első úrvacsorai közösség megélése, az hogy Istenhez tartozom, szabadított fel igazán. *„Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztettek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.” (Róm 4, 7-8)*

Azóta a „Mennyben” járok, kiegyensúlyozottabbá vált az életem, próbálok hasznos tagja lenni a református keresztyén közösségnek. Nem bújok el, ha valamilyen feladat van, ha valamiben számítanak rám. Ez boldoggá tesz. Nem mondom, hogy azóta nincsenek hullámvölgyeim, hiszen ahol az Isten megjelent, az ördög is lesben áll, de a Mennyei Édesapám segítségével, a hit által sikerül a nehézségeken átlépni. A hittan táborok, kirándulások, igehirdetések, gyülekezeti alkalmak mind a közösségi életet szolgálják, mondhatom azt, hogy sok testvérem (gyermekem) lett, megnőtt a családom. Ez kimondhatatlanul jó érzés. Ajánlom másoknak is, hogy vegyenek ezeken – tevőlegesen – részt!

Tavaly presbiternek választottak, ezáltal megnőtt a felelősségem is, hiszen így már kötelességem is, hogy az eskümet mindenkor betartsam*:*

„…esküszöm a Szentháromság Istenre, hogy tisztemmel járó kötelességeket
és feladatokat Isten dicsőségére, egyházunk épülésére és népünk javára,
a Magyarországi Református Egyház rendjében úgy igyekszem teljesíteni,
hogy az egyház hasznát mindenkor a magam hasznának elébe helyezem.
Isten engem úgy segéljen. Ámen.”

Németh Tibor

Gyülekezeti kirándulás 2018. – Kárpátalja

Isten áld meg a magyart…!

Biztosan sokaknak ismerős a mondás, amely szerint bejártuk Ungot, Berket. Annyiban változtatnék ezen, hogy a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezet kiránduló csapata a 2018. évi kárpátaljai útjuk során nem csak Ungot, Bereget (Berket), de még Ugocsát is bejárta, lelkes segítőnk és útitársunk Molnár László, sofőrünk János és Istenünk jóvoltából. Az imént említett helyek azokat a történelmi vármegyéket jelölik, amelyek az egykori (Nagy) Magyarország észak-keleti csücskében találhatóak. Utazásunk során megtekintettük Kárpátalja magyarok lakta főbb településeit. Elsőként Beregszászon jártunk, amely a kárpátaljai magyarság szellemi központjának is nevezhető. A helyi múzeumban lévő kiállításon megemlékeztek a város ismert szülöttjeire, így a híres magyar színésznőre, Fedák Sárira is. Ezt követően átutaztunk Munkácsra, ahol a lenyűgöző várat néztük meg, amelyet egykoron Zrínyi Ilona védett hősiesen. Szállásunk az első éjszaka a Nagyberegi Református Líceumban volt. Vendéglátóink éppen konfirmációra készültek, és szívélyesen meséltek a gyülekezetükről, az iskoláról, valamint terveikről, amelyben közös pontot is találtunk, hiszen ők is óvoda építésére adták fejüket és szívüket.

Másnap reggel a Beregszász-Bulcsúi Gyülekezet istentiszteletén vettünk részt, ahol számunkra is ismerős lelkipásztor, Iván Gusztáv által hallgathattuk az Úr igéjét. A templomban elénekelt Himnusz sorai fokozottan érvényesek a Kárpátalján élő magyarságra. „*Isten áld meg a magyart jókedvvel, bőséggel…*” A vers soraiban foglalt jókívánságok bizony nagyon ráférnek az itt élőkre. „*Nyújts feléje védőkart, ha küzd ellenséggel, Balsors, akit régen tép, hozz reá víg esztendőt, Megbűnhődte már e nép a múltat s jövendőt…*” Sokat szenvedett e nép a történelem viharaiban, a tatárjáráskor, a török háborúk idején, a Rákóczi féle, az 1848/49-es szabadságharcok során, a trianoni elcsatoláskor, a szovjet éra alatti Gulagra történő elhurcolások miatt, és elmondásuk szerint ma sem rózsás a helyzetük.

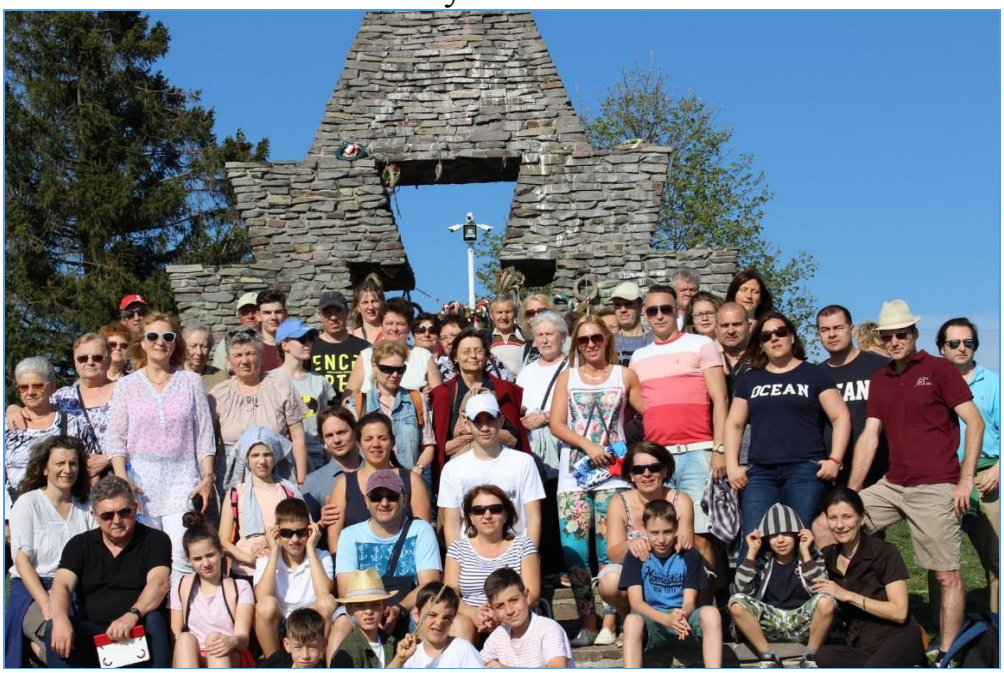

Az istentisztelet után az irányt buszunkkal a Vereckei-hágó felé vettük. A hegytetőn lévő emlékművet néha megtépázzák ugyan, de még mindig büszkén állva hirdeti, hogy

őseink hajdanán itt léptek be (lovagoltak be) a Kárpát-medencébe. Az emlékműnél újra elénekeltük a Himnuszt, és a sorok mintha megelevenedtek volna. A látvány is gyönyörű volt, mert megcsodálhattuk a Kárpátok tavaszi pompában tündöklő bérceit. Csetfalvai szállásunk felé haladva betértünk Szolyvára is, ahol a sztálini rezsim azon magyar áldozataira emlékeztünk meg, akiket a második világháború alatt illetve azt követően hurcoltak el, és sajnos közülük nagyon sokan soha nem térhettek haza családjukhoz. Amikor megérkeztünk Csetfalvára szállásadóink pompás vacsorával és népzenével vártak bennünket.

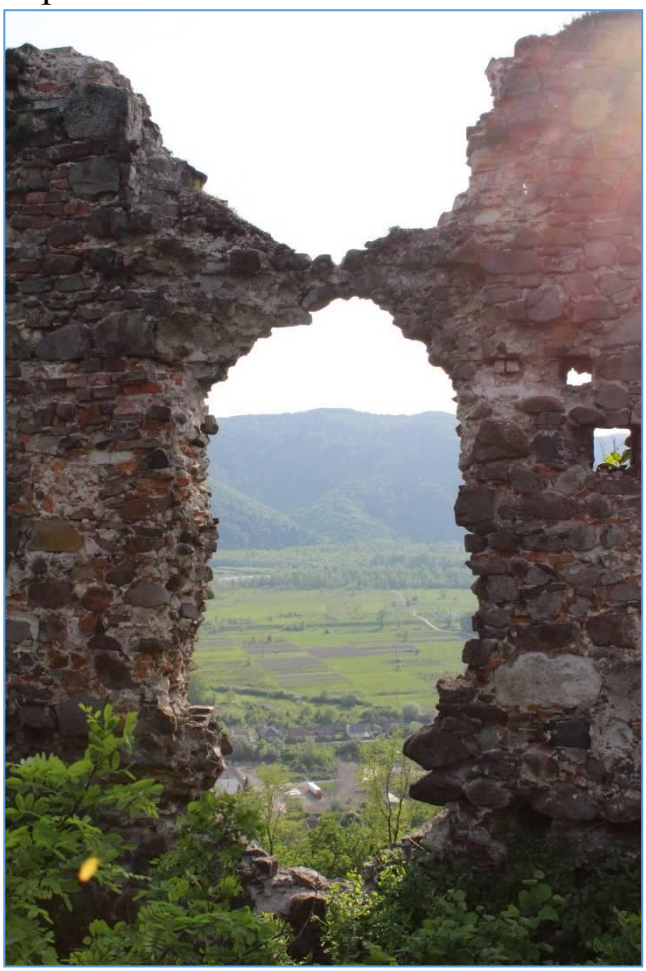

A következő nap a reggeli után a csetfalvi templomokat tekintettük meg, majd Tiszaújlakra mentünk a Rákóczi-Szabadságharc emlékére állított Turul emlékműhöz.

Ezután jött a – Kölcsey Ferencet is megihlető – huszti várrom közelebbi szemügyre vétele. Már az odavezető kaptatós út is kalandos volt a dombtetőn át, de a látvány megérte ezt a szenvedést. Odafent élményekkel teli hangulatot árasztottak a vár ódon falai, és a romok között lengedező szellő kimondottan kellemes volt a nyárias tavaszban. A nap utolsó állomása Visk volt, ahol helyi tiszteletes úr humorosan és szellemesen mutatta be az ősi XIII. század vége felé épült templomot, valamint a helyi emberek lelkivilágát, életszemléletét. Végül cáfolt egy tévhitet is, miszerint nem a helyiek ősi itala a V(h)iski. A fárasztó nap után jól jött a pihenés.

Kirándulásunk befejező napján Ungvárra gördült be buszunk, és megnéztük a várat, amely felidézte Bercsényi Miklós és II. Rákóczi Ferenc korát. A kastélyban múzeum is működik, ahol megtekinthető volt Kárpátalja élővilága, valamint legjellegzetesebb növény és állatfajai is. A vár hangulatos parkja, színpompás virágai és különleges szobrai a nyugalmat árasztották felénk. Az ungvári vár mellett létrehozott skanzenben láthattuk Kárpátalja XVIII.-XIX. századi népi építészetét bemutató kiállítást. Élményekkel telve elbúcsúztunk minden tiszteletet megérdemlő segítőnktől, és Szürte felé vettük az irányt, ahol az ízletes fogásokból bőségesen megebédeltünk. A lakomát követően jöhetett a majd' négy és félórás határátkelés már-már feledésbe merülő vadromantikája, de ez idő alatt volt időnk elmerengeni az elmúlt napok eseményein, és hálát adni Istennek, hogy végig velünk volt. Hiszem, hogy a többiek nevében is mondhatom: Örülünk annak, hogy láthattuk ezt az egyedülálló tájegységet, és találkozhattunk olyan bátor, kitartó és magyarságukat minden körülmények között megőrző emberekkel, akiknek helytállása mindenki számára példamutató lehet. Isten áldja és őrizze meg Kárpátalját, valamint az itt élő embereket! **Kalmár Tibor**

Ezer virág földjén jártunk

„Hova mentek az idén kirándulni?” „Kárpátaljára.”„Jaj, ahol a háború, a napi szinten ismétlődő atrocitások, a kanyaró, az elmaradottság, a minősíthetetlen utak, a határon való véget nem érő várakozás, és még a szúnyoginvázió is …”

Mit kínál nekünk **április utolsó hétvégéjén** ez a vidék, amely viharos történelme során sok színű változáson ment keresztül, különösen a Trianon utáni időszakban, amikor az ezeréves magyarországi szerves fejlődését kényszerűen megszakítva húsz éves csehszlovák, majd pár éves magyar intermezzo után több mint negyven éves szovjet uralom, 1991-től pedig ukrán zászló alatt találja magát az ott élő népesség?

A mai Ukrajna 25 megyéje közül ez a legnyugatabbra fekvő terület, melynek őslakosságát a magyar honfoglalás körüli időkben a ruszinok és a megtelepedő magyarok alkották. A jelenlegi kb. 1 250 000 fős népesség valamivel több mint 12 százaléka magyar. A **ruszinokat** azonban eltűntették a statisztikákból: teljesen beolvasztották őket az ukránok közé. Pedig jelentős népcsoportról van szó, amely csak közvetett módon megragadható: szinte kivétel nélkül görögkatolikus vallásúak. Tudható, hogy ezen vallás híveinek a száma kb. 300 000 fő: lélekszámuk kétszerese a magyarokénak. Ez a tény azért bír fontossággal, mert történelmi kötődése miatt a ruszin nép a magyarok mellett áll – ezért is volt fontos eltűntetésük ma statisztikai módszerekkel, a múlt század ötvenes éveiben pedig népirtással.

Szombaton, a határt átlépve – hozzánk csatlakozott kedves és rendkívül információgazdag ismereteket közvetítő idegenvezetőnk kíséretében – hamarosan elérjük az első jelentősebb települést, **Beregszász**t. Ez az egyetlen kárpátaljai város, ahol a lakosság többsége még magyar. Feltűnő, hogy letűnt korok régebbi fényét tükröző épületei közül alig egy pár van felújítva. Ezeket kivétel nélkül Magyarország hozta rendbe és működteti a helyi magyar közösség hasznára. Közülük a legjelentősebb és legimpozánsabb a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Főiskola.

A város legrégebbi (1629) épülete a Bethlen-Rákóczi kastély, amely helytörténeti gyűjteménynek és egy szakiskolának ad helyet – egyelőre sajnos meglehetősen elhanyagolt körülmények között. A várost több helyen szép fasorok, virágzó akácok színesítik.

Munkács felé haladva üdvözöl bennünket a Déli-Kárpátok dúsan zöldellő, gazdag ásványkincseket rejtő vonulata. Időnkbe a vár megtekintése fért bele. Szívünket melengeti a történelmi múlt és az annak emléket állító Zrínyi Ilona – II. Rákóczi Ferenc emlékszobor. Örömmel nyugtázzuk, hogy a várban folyamatos felújítási munkálatok folynak.

Nagyberegen a Református Líceum Magyarország által épített és működtett korszerű kollégiuma nyújt nekünk éjjeli menedéket. A tágas épületben sétálva, a tanulók neveit olvasgatva eszünkbe ötlik, hogy Kárpátalján más nemzetiségű diákok és felnőttek is előszeretettel választják a magyar oktatási intézményeket, és vesznek részt nyelvtanfolyamokon: a térségben 18 000 ezer felnőtt tanul magyarul – feltételezhetően a tisztes megélhetést biztosító munkavállalás reményében. Vasárnap a Beregszászhoz csatolt **Búcsú** református templomában várnak minket istentiszteletre. A szórvány több településén szolgáló lelkészt szép számú gyülekezet hallgatja.

A prédikáció után a vidék vallási közösségeit lelkesen látogató fiatalok csoportja adott koncertet. Az egyházkerület főgondnoka részletesen beszámolt intézményeik működéséről, lényegében arról, hogy a magyar állam finanszíroz mindent, a helyiek lelkes közreműködésével karöltve.
Örömmel és emelkedett lélekkel tekintettük meg a most éppenséggel csak a múltbéli gyalázások emlékét viselő **honfoglalási emlékművet a Vereckei-hágónál** több, éppen ott tartózkodó magyar honfitársunkkal együtt. A történelmi emlékezést **Szolyván** folytattuk a sztálini rezsim több tízezres – főként magyar – áldozata előtt tisztelgő emlékparkban.
Az előttünk álló két éjszakát **Csetfalván**, egy helyi magyarok által működtetett, ízlésesen berendezett, száz virágtól illatozó, gyerekparadicsomot és úszómedencét is kínáló vendégházban töltöttük. Ez a település két kincset tartogatott nekünk: a 14. században épült, de gyönyörűen festett fakazettás mennyezetét az 1760-as években elnyerő református templomot, valamint a Makovecz-stílusban épült görög katolikus templomot, amelynek történetét a magyarul kiválóan beszélő, lelkes Roxána által ismerhettük meg.

Történelmi-irodalmi megemlékezésünket a fizikai erőnlétünket is próbára tévő **Huszt várában** folytattuk, elsősorban Kölcseyt idézve gondolatainkba.
Különleges élményt tartogatott számunka **Visk** 13-14. században épült erődtemploma, ahol 1524-től kezdve a protestáns hívek dicsérik Istent. A ma is több száz főt számláló aktív gyülekezet a gazdag múlthoz méltó lelkülettel rendelkező lelkipásztort mondhat magáénak. Ízes, finom humorú előadása révén színes életképet nyertünk a helyiekről és ő magáról is.
Az utolsó napon a megyeszékhelyen az **ungvári vár** múzeumában tettünk látogatást, igaz, szívünkkel inkább II. Rákóczi Ferenc és Bercsényi Miklós nyomát keresve. Igen érdekesnek bizonyult a közeli skanzen, ahol élményszerű bepillantást nyerhettünk a vidék 18-19. századi falusi környezetébe.
A határon való hosszú várakozás alatt volt idő leszűrni ennek a gazdagon virágzó négy napnak az élményeit: semmilyen élménybeszámoló, sem képes vetítés nem pótolja a személyes tapasztalatok élményeit, mert csak ezek által ébredünk rá igazán, hogy milyen felelősséggel tartozunk az elszakított területek magyarságáért. Kötelességünk támogatni és gondozni e vidékek sok színű kultúráját, sőt van, ahol a puszta életlehetőségeket is nekünk kell megteremteni. Kárpátalján épp ez a helyzet. Felelősségünket fokozza, hogy a történelem sem mondta ki még a végső szót e régió fölött. A terület autonómiáját biztosító 1991-es érvényes népszavazás eredményével a tarsolyukban talán még nyílnak váratlan lehetőségek e vidék előtt.

Völgyi Zsuzsanna

Gyülekezeti kirándulás a legifjabb résztvevő szemével

Nem titkolt szándékunk volt, amikor a gyülekezeti kirándulásra családosan jelentkeztünk, hogy a 6 éves gyermekünknek megmutathassuk, hogy milyen hálás lehet azért az életkörülményért, ami nekünk adatott. A kirándulás előtt ezzel szívesen vitázott, mert tudott volna még magának választani újabb játékot, könyvet, hétvégi programot, sokszor érezte azt, hogy nem elég amit kap (akárcsak mi felnőttek is sokszor érzünk így), annak ellenére, hogy mindenünk megvan, amire szükségünk van az élethez.
Ezért döntöttem úgy, hogy leírom az út alatt, és után történt beszélgetéseinket, hogy megmutassam milyen változásokat okozott ez a pár nap benne és bennünk, hiszen mi sokszor ugyanezeket éreztük, de lehet, hogy a szókincsünk kevés, csak elcsépelt szófordulótokat tudunk használni, hogy kifejezzük amit láttunk.

Este a Nagyberegi Református Líceum Kollégiumában beszélgettünk elalvás előtt a szobában, ahol a hétköznapokon 5 lány él, de most mi kaptuk kölcsön az emeletes ágyaikat: *„Anya, bevallom neked, hogy amikor megláttam ezt a helyet csalódott voltam. Nem erre számítottam, azt hittem elmegyünk külföldre nyaralni. Sokat utaztunk, és amikor ideérkeztünk azt láttam, hogy ez nem is jó hely. Aztán hallottam, hogy itt magyarok élnek, és akkor elszégyelltem magam. És most már nagyon örülök, hogy itt vagyunk. Csalódott voltam, mert azt hittem itt nem jó, de most már nagyon örülök, hogy idejöttünk!”*
Reggel, amíg ébredeztek a többiek végignéztük a kollégiumi szoba falait. Huba csodálkozott, hogy egy szekrénybe mind az öt lány ruhái és könyvei elférnek. Elolvastuk a rengeteg bibliai igét és tanulmányi versenyen szerzett oklevelet, amit kiragasztgattak a fiatalok. Ekkor értettük meg igazán, hogy ők azért élnek kollégiumban, messze a családjuktól, hogy tanulhassanak.

A gyerekek az étkezések alkalmával egymás közelében ültek, és Huba tőlük is tanult valamit: *„Azt mondták a nagyok, hogy itt az emberek minden étkezésnél káposztát esznek!”*

Beregszászon megnéztük a Beregvidéki múzeumot, és amíg várakoztunk a többiekre játszhattak a kisebbek a helyi iskola udvarán. Amire az őszinte gyermek, csak ennyit mondott: *„Anya, ez nem is múzeum, ez csak egy romos ház, és ez nem is iskolaudvar, hanem csak törött beton, egy kis fűvel.”*

Egyik este bementünk vásárolni Munkácson egy bevásárlóközpontba, ami szembetűnő volt elsőre, hogy kongott az ürességtől. Ahogy keresgéltünk a sorok között, „eltévedtünk” játékok közé is: *„Anya ezt nem hiszem el, itt nincs is igazi LEGO! Ezek mind csak hamisítványok. Itt tényleg szegény emberek élnek, ha egy darab LEGO-t sem tudnak eladni.”* Majd később a buszon, a saját, kívülről ismert LEGO katalógusát nézegetve mutogatta:
„Ezt szeretném, ezt szeretném, ezt szeretném..., ha lehet. De, ha nem akkor csak egy icipici figurát kérek, és a többi játékot elküldöm ide a gyerekeknek.”
Zárja ezt a rövid cikket az gondolat, amit Csetfalván este, mikor a fiúnk már ágyban feküdt és az elalvás előtt beszélgettünk kicsit, nagyon elérzékenyülve mondott:
„Anya, azt vettem észre, hogy itt az emberek nagyon szegények, annak a bácsinak, akit ma láttunk, csak egy tehene volt. És amikor a templomokat megnéztük, azoknak az embereknek igazán fontosak ezek az épületek. Az utolsónál a kert teli volt virággal és fákkal és még illemhely is volt! Nagyon szeretném, ha ma a saját szavainkkal imádkoznánk értük. Azokért akik olyan sokat dolgoztak, hogy mi finomat ehessünk, és azokért, akik itt élnek, pedig még tej sincs mindenhol, és azokért a gyerekekért, akiknek nincsenek olyan jó játékai mint nekem. Azt kérem, hogy szeressék egymást és mi soha ne feledkezzünk meg róluk.”

Jakus Huba és Szülei

Kalmár Tibor – Kovács András: Fohász Kárpátaljáért

Kárpátalja szomorú sorsán merengvén,
hű szívvel előtte mélyen tisztelegvén.
Rágondolván, hogy mit adott e hely a hazának,
mindig élő falként állott ellenség hadának.

Tatár s török elől bár nem védhette hazát,
de bőszen támogatta Rákócziak hadát.
Trianon miatt erővel elszakasztatott,
de a bécsi döntéssel visszaadattatott.

Bús tekintettel nézett e világra,
vitték fiaikat kínra a Gulágra.
Büszkén és erősen áll még ez a nemzet,
hidd el ez nem a vég, hanem egy új kezdet.
Minden kínok közt is azt óhajtjuk Néked,
ne add fel soha, hisz Isten szeret Téged.

Csetfalva, 2018.04.30.

HÁLÁSAN KÖSZÖNIK KÁRPÁTALJAI TESTVÉREINK A KAPOTT ADOMÁNYOKAT!

Az Építési Bizottság beszámolója

Kedves Testvérek!
Az új presbitérium megalakulása után sorra megalakultak vagy újjáalakultak a bizottságok, így az Építési Bizottság is.
Az új Építési Bizottság tagjai: Bori Ferenc, Fábián János, Kobza György, Németh Tibor és a vezetője Porcsalmy Zoltán.
Az Építési Bizottság és a technikai bizottság feladatai sokszor szorosan kapcsolódnak egymáshoz, így elhatároztuk, hogy a két bizottság folyamatos együttműködésben fog dolgozni. Az Építési Bizottság inkább az átfogó, hosszabb távú feladatokkal és ezek tervezésével foglalkozik, a technikai pedig a megvalósítással és az aktuális gyakorlati ügyekkel.
Az alakuló ülésen meghatároztuk a rövid- és középtávú feladatainkat, valamint az azonnali, halasztást nem tűrő munkákat. A terveink:

1. <u>Rövid távú feladatok</u> (a megbeszélés eredményeként a rövidtávú feladatok, 2018 végéig elvégzendő):

- Állapotfelvétel a gyülekezet ingatlanjaiban. Kossuth utcai templom, parókia, imaház, egyházfi lakóháza, volt cserkészotthon, szemesi nyaraló.
- Bejárás (a technikai bizottsággal együtt), fotó dokumentáció, fellelhető tervek, dokumentumok összegyűjtése, lehetőség szerinti pótlásuk.
- Karbantartási és felújítási feladatok meghatározása épületenként, ezek ütemezése (azonnali intézkedést igénylők és rendszeres feladatok) Ebbe beletartoznak az épület-felszerelések, berendezések (kazán, elektromos berendezések, kémények, teljes elektromos hálózatok) kötelező és ajánlott felülvizsgálatai is. Ezeket a feladatokat a technikai bizottsággal megosztva kell elvégezni.

Az építési bizottság összeállít épületenként egy jól áttekinthető táblázatot a tevékenység követésére.

- A szemesi tábor „jogi státusának” tisztázása, szálláshely / táborhely / nyaraló, max. létszám kérdései, tűzvédelem, ÁNTSZ szempontok szerint. Lehetőleg a táboroztatás megkezdéséig.

2. <u>Fejlesztések és szükséges felújítások meghatározása, javaslattétel a presbitérium számára</u>

3. <u>Középtávú feladatok</u> (2019-20-ig elvégzendő):

- terv- és dokumentum anyag digitalizálása, lehetőség szerint szerkeszthető formátumba áttétele
- hosszabb távú javaslattétel a gyülekezeti ingatlanvagyonnal kapcsolatban. Ez függ a később kialakítandó gyülekezeti „stratégiától” is.

4. <u>Futó, azonnali beavatkozást igénylő kérdések</u>:

- templomkertben a vízcső csere
- imaház tető leázás gyanús részének felülvizsgálata

5. Az Építési Bizottság megállapította, hogy nem tartoznak a bizottság hatáskörébe:
- egyelőre az óvoda ügyei
- az orgona tervezett felújítása (esetleg kapcsolódó, kiegészítő ügy lehet)

Mi történt eddig?
2018.05. 02-án megtörtént a budapesti ingatlanok bejárása, amelyen, a két bizottságon túlmenően, több érdeklődő presbiter is részt vett. Részletes lista készült a javításra váró hibákról és hiányosságokról.
A dokumentumok gyűjtése folyamatban van, a feladatokat követő táblázatot a bizottság következő ülésén fogjuk megvitatni.
Kérjük a kedves Testvéreket, hogy akinek van bármilyen régi képe, rajza, fotója, terve a gyülekezet bármely ingatlanáról, az ossza meg velünk! Gondos, óvatos másolásra kölcsönkérjük és visszaadjuk. Jó lenne, egy ilyenfajta „archívumot" is összegyűjtenünk. (A tavalyi, a reformáció 500 kapcsán rendezett kiállítás biztató volt erre nézve.)
Szemessel kapcsolatban az idevágó, a nem kereskedelmi szálláshelyekkel kapcsolatos követelményekről szóló jogszabályt beszereztük, vizsgálata folyik, várhatóan nem lesz nehéz ennek megfelelni.
Szemesen két héttel ezelőtt néhány presbiter és nem presbiter hatalmas munkát végzett, többek között a kertben és a nyílászáró cserék utáni javításoknál, hogy a tábor megszépülve várja a gyülekezet gyerekeit a 2018-as nyári szezonban.
A templomkertben a vízcső csere megtörtént.
Az imaház tavalyi tetőfelújítása után egy ponton új beázás keletkezett. A felújítást végző kivitelező felmérte az adott tető-csatorna szakaszt, javaslatot tett a javításra, ill. kisebb, a biztonságot szolgáló konstrukciós változásra és árajánlatot is adott. A pünkösdi ünnepek után erre a javításra is sor kerül. **Az Építési Bizottság**

- Június 9-én (szombaton) lesz a nagy ***balatonszemesi tábortakarítás***, ahová minél több Testvért (ifiseket, férfiakat, nőket egyaránt) szeretettel hívunk és várunk. Jelentkezni erre a Lelkészi Hivatalban lehet.
- A nyári vakáció alatt a ***templomtorony kitakarítására*** is sor kerül, amely munkához ifjakat kívánunk megnyerni. Az időpontról és a munkálatok pontos leírásáról a közeljövőben, Toldi Csaba főgondnok fog tájékoztatást adni.

Megkezdi munkáját a Missziói és a Diakóniai bizottság

Kedves testvérek! Az új presbitérium felállásával megkezdődtek a bizottsági munkák is. Nincs ez másként a missziói-diakóniai bizottsággal sem, melyben presbiterek, és egyéb lelkes szolgálni vágyó gyülekezeti tagok is részt vesznek.
Munkánkat összefoglalandó, fontos kiemelnem, hogy megpróbáljuk az eddig is jól működő feladatokat minden módon támogatni, ilyen az időseink, betegeink látogatása, az iratterjesztés vezetése, a honlap frissen tartása, a gyülekezeti újság szerkesztése, a balatonszemesi táborok szervezése, vagy a jubiláns konfirmandusok felkeresése és meghívása.

Ezen kívül sikerült életre hívni néhány régebbi missziói feladatot, mint például az elmúlt években keresztelt gyermekek köszöntése, vagy az istentisztelet előtti ének tanítás, ami lényegét tekintve az istentiszteletre való felkészülést szolgálja, megfelelő figyelem esetén.
Továbbá néhány új dolog is megvalósult, mint például a húsvét előtti gyermekrajz pályázat. Az év további részére még nagyon sok tervünk van.
- Szeretnénk az ifjúságot elvinni a bibliamúzeumba, meglátogatni a baranyai testvérgyülekezetünket, szerepeltetni közösségünket a helyi újságokban.
- Szeretnénk szervezni egy, a tavalyi reformáció ünnepi előadás sorozathoz hasonló Benkő napot október végén. Ehhez kapcsolódóan szeretnénk összegyűjteni minél több emléket Benkő Istvánról, amely feladathoz kérjük és várjuk a gyülekezet tagjainak segítségét.
- A Református Szeretetszolgálattal szeretnénk minél szorosabb kapcsolatot kiépíteni, és rendszeres célzott adománygyűjtéseket szervezni, valamint szeretnénk kihelyezni egy segélykérő ládát, ahova mindenki írhat, amire szüksége van, vagy amit fel szeretne ajánlani. E láda elvár olyan ötleteket és véleményeket is, amelyek a mások segítését javasolják, illetve munkánkat is támogatják.
Reméljük ezekből a feladatokból minél többet sikerül megvalósítani. Ehhez kérem a Testvéreket, hogy hordozzák imádságban a missziói-diakóniai munkánkat, és amennyiben indíttatást éreznek, hogy a munkába bekapcsolódjanak, kérem, jelezzék ezt a lelkészeknek, vagy a bizottság vezetőinek, Hajdu Jánosnak és Jakus Gergőnek.
SDG! **Jakus Gergő**

Kedves Testvérek szeretnénk bekapcsolódni a Magyar Református Szeretetszolgálat adománygyűjtő programjába, így ***június 17-ig iskolaszereket gyűjtünk*** a Lelkészi Hivatalban. Várunk új és még jó állapotú iskolatáskákat, gyurmát, ecseteket, sportfelszerelést, tornazsákot, festékeket, füzeteket, vonalzót, körzőt, írószereket. Az adományokat még az őszi iskolakezdés előtt eljuttatják a belföldön és a határon túli magyar területeken élő nélkülözőkhöz.

Hírek, információk

• **Egyházfenntartói járulék** befizetésére hivatali időben és istentiszteletek előtt van lehetőség a Lelkészi Hivatalban.
• Kedves Testvérek, **bankszámlaszámunk:** CIB 10700457-43146002-51100005
• **Gyülekezetünk honlapja**: www.rpovaros.hu
• **Tanévzáró istentiszteletünket és családi délutánunkat** június 17-én tartjuk. Szeretettel várjuk a gyülekezet tagjait!
• **Ügyeleti rend**: hétfő-csütörtök 9.00-12.00 és kedd-szerda 14.00-17.00 óra
• Július-augusztusban **nem tartunk** női-, missziói- és férfiórát, baba-mama kört. A pénteki bibliaórákra, a vasárnapi istentiszteletekre, és a nyáron is megtartott gyermek-istentiszteletekre azonban, nagy szeretettel hívjuk és várjuk a Testvéreket! Az ifjúsági órák augusztusban folytatódnak!
• Kérjük, hogy akik szeretnének gyülekezeti híreinkről, alkalmainkról email-ben is értesülni, küldjenek egy levelet a rakospalotaovaros@gmail.com email címre.